

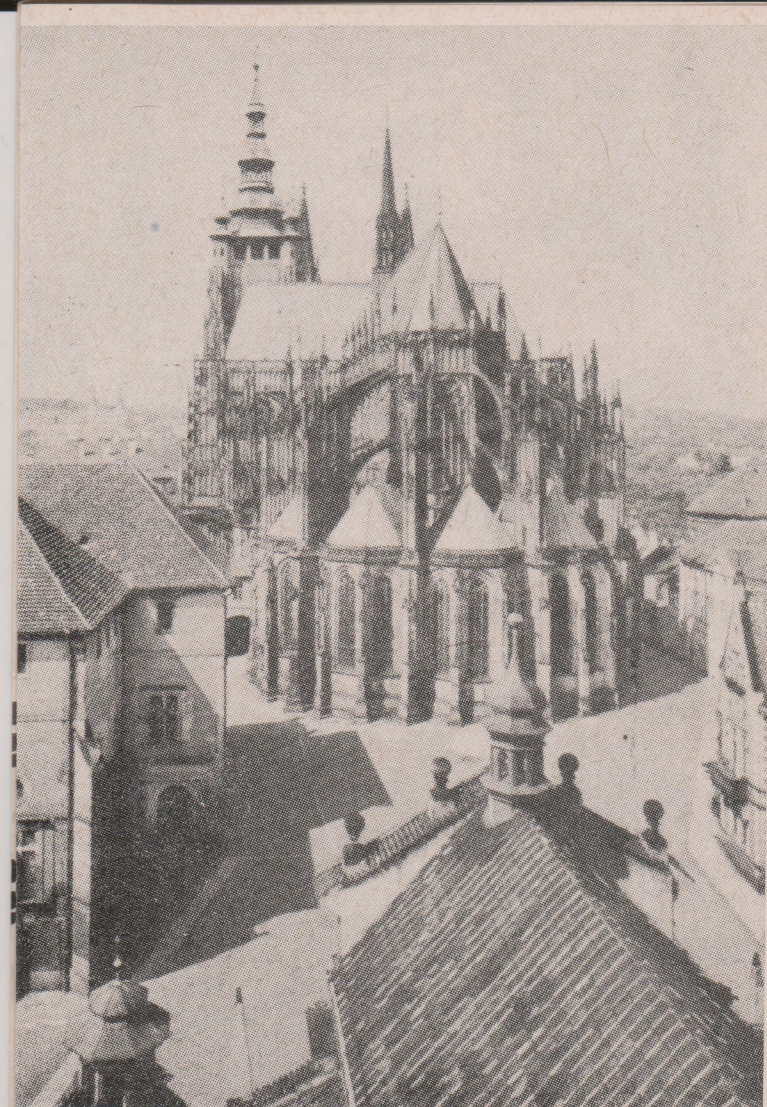

to není jen tak, to je složitější ceremoniál. Šéfovi z pražské kriminálky se ale z pražského podsvětí doneslo, že je už u nás nějaká banda z Polska, co si na to Bambino dělá zuby, a tak poradil Bolivijánům, aby si na náklady Bolívijské republiky nechali udělat ještě jedno Jezulátko pouze ze zlacené litiny, aby kdyby ho někdo ukradl, aby ukradl to falešný. Páni, ta imitace se jim tak povedla, že kdybyste dali ty dvě Jezulátka vedle sebe, tak nepoznáte, který je který, ale zlatý bylo jenom jedno, to druhý se jen tak tvářilo, jenže pak se ty kufříky s Jezulátkama popletly, takže nakonec vysvětili ve svatovítském chrámu to falešný a to pravý bylo zatím u našeho pana restaurátora Tichoty uložený v dětském pokojíčku v krabici mezi panenkami ve slováckých krojích. Přišlo se na to až na letišti

„Tenkrát, když jsem ještě dělal jídlonoše v hotelu Tichota, nakvartýrovali se k nám čtyři Bolivijáni v černejch vohozech a černejch kloboucích, s černejma vousama a s černým kufříkem, kterej hlídali jako oko v hlavě. Měli v něm zlatou sošku Bambino di Praga, celou skrznaskrz ze zlata, šest kilo vážila, a přijeli s ní z té dálky za pražským arcibiskupem, aby jim ji vysvětil. Pražské jezulátko je v Jižní Americe hrozně populární, protože tam koluje legenda, že Ježíšek chodil v Praze do školy a že Praha je nejstarší a nejkrásnější město na světě. Jenže takový vysvěcení,

tím, že kufřík s Jezulátkem neměl tu příslušnou váhu a že teda není asi ten pravej, jinak by panu restaurátérovi zůstalo těch šest kilogramů čistýho zlata k obohacení vlastní rodiny, a tím i českýho národa, ale než se pan Tichota nadál, tak měl za ten podvod místo zlata jenom želízka ...“

V moderní české literatuře se na počátku šedesátých let objevilo nové jméno – Bohumil Hrabal. Dílo autora, který začal psát v podstatě na prahu padesátky, vyvolalo značný zájem; svým způsobem se stalo manifestem soudobé generace. Hrabal je v nejlepším slova smyslu lidovým spisovatelem: píše o lidech, které poznal, svět jeho postav je blízký světu jeho čtenářů.

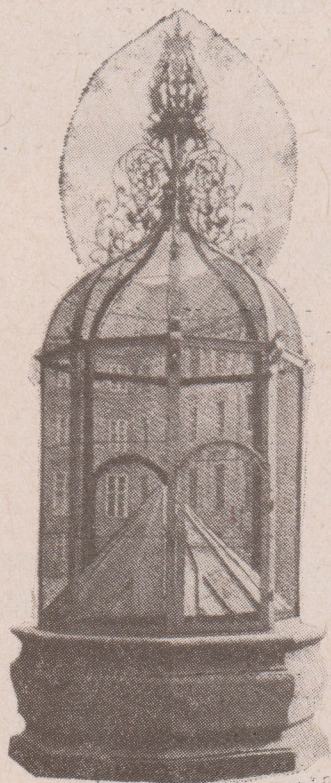
Bohumil Hrabal se narodil v Brně roku 1914. Maturoval v roce 1934 v Nymburce a pak začal studovat práva na Univerzitě Karlově. Během protektorátu pracoval v notářství, jako skladník, a jako zaměstnanec drah postoupil od místa dělníka na trati přes telegrafistu až k místu výpravčího v Kostomlatech u Nymburka. Po osvobození sice studium práv v roce 1946 dokončil, získal doktorát obojího práva, ale právnické profesi se dlouho nevěnoval. Po krátké kariéře akvizičního úředníka Živnostenského fondu a obchodního cestujícího firmy s drogistickou galantérií se Hrabal přihlásil jako dělník do oceláren na Kladně. Byl zaměstnán také ve Sběrných surovinách v Praze a jako kulisák v Divadle S. K. Neumanna. Teprve od roku 1962 se věnuje literatuře.

Hrabalovy postavy jsou prostí lidé, trochu směšní a trochu tragičtí, za jejichž obyčejností odkrývá spisovatel poezii všedního dne; každodenní trable i nejbanálnější příhody dokáže prozářit jedinečností zážitku, hledá ony „perličky na dně“, které je téměř vždy možno převést na společného jmenovatele – houževnatá chuť žít, snaha vytvořit si pro to podmínky, ať už ve světě kolem

sebe nebo uvnitř sebe. Hrabalova próza, jazykem, prostředím, postavami věrná skutečnosti, má blízko ke knihám Jaroslava Haška i k povídkám Karla Čapka – svou groteskností i showivavým úsměvem, drobnými člověčími příběhy a osudy.

Osobité Hrabalovo vidění každodenní reality, živost a pravdivost postav i jazyka, humor a nadsázka, kterou v běžném životě objevuje, zvláštní divadelnost jeho historek všedního dne – není divu, že knihy Bohumila Hrabala zlákalý barrandovského scénáristu Václava Nýlta k dramati-
zaci. Po předcházejících filmových adaptacích (Ostře sledované vlaky, Perličky na dně, Fádni odpoledne) je to další pokus přenést Hrabalovu poetiku na jeviště, poprvé to byly Ostře sledované vlaky. Nýltova dramati-
zace, vytvořená původně pro Divadlo Na zábradlí, se opírá především o stejnojmennou povídku Bambini di Praga, některé motivy, postavy a historky přebírá však i z dalších povídek – Diamantové očko, Pražské jesličky, Andělský oči atd. **AB**

Knihy Bohumila Hrabala:

- 1956 – Hovory lidí
- 1963 – Perlička na dně
- 1964 – Pábitelé, Taneční hodiny pro starší a pokročilé
- 1965 – Ostře sledované vlaky, Toto město je ve společné péči obyvatel
- 1966 – Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet, Automat Svět
- 1968 – Morytáty a legendy
- 1976 – Postřižiny
- 1978 – Slavnosti sněženek

Divadlo Petra Bezruče v Ostravě
nositel vyznamenání

* Za zásluhy o výstavbu *

sezóna 1978/79

BOHUMIL HRABAL

BAMBINI DI PRAGA

Dramatizace
Režie
Výprava
Choreografie
Hudební spolupráce
Asistent režie
Inspice
Text sleduje

– Václav Nývlt
– Pavel Hradil j. h.
– Jan Dušek j. h.
– Jiří Maršík j. h.
– Jan Tomšiček
– Ivan Misar
– Ludmila Naarová
– Marta Veselá

§

Dirigent / BOHUSLAV ČVANČARA.

Viktor / MILOSLAV ČÍŽEK

Uhde / PAVEL HANDL

Bucifal / MILAN ŠULC.

Nadja / JOHANA TESAŘOVÁ

Uršula / MICHAELA ČERNÁ

slepá dívka / RENÁTA DOLEŽELOVÁ

krause, řezník, nuliček, drogista, holič
/ JAN ODL

řeznice, maminka, manželka, hroudová
/ VĚRA JANKŮ

Bloudek / ARNOŠT BOROVEC

Cuc / JAROSLAV FUKALA.

Lakýrník / VLADIMÍR KRÁTKÝ

Taneční mistr / JAROSLAV TĚŠITEL

PREMIÉRA 16. ÚNORA 1979

Obiltného pociení a jeho nepříjemných
projevů zbaví vás

ODOFORM

Pravý jen v orig. táhvič

